

Uchwała Nr 191/XIX/2016
Rady Miejskiej w Serocku
z dnia 30 marca 2016 r.

w sprawie skargi na uchwałę Nr 106/XI/2015 Rady Miejskiej w Serocku z dnia 31 sierpnia 2015 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Serock – sekcja E powiat legionowski, województwo mazowieckie.

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.) oraz art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 z późn. zm.), Rada Miejska w Serocku, uchwała co następuje:

§ 1

Rada Miejska w Serocku w związku ze skargą do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie złożoną przez Agnieszkę i Zbigniewa Jaroch na uchwałę Nr 106/XI/2015 Rady Miejskiej w Serocku z dnia 31 sierpnia 2015 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Serock – sekcja E obejmującego obręb: Dębinki, Karolino, Ludwinowo Zegrzyńskie, Marynino, Stasi Las, powiat legionowski, woj. mazowieckie (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 8459 z dnia 22.10.2015 r.), zajmuje stanowisko w brzmieniu określonym załączniku do niniejszej uchwały.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta i Gminy Serock.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miejskiej
w Serocku
Artur Borkowski

UZASADNIENIE

W dniu 26.02.2016 r. do Rady Miejskiej w Serocku wpłynęła skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wniesiona przez Agnieszkę i Zbigniewa Jaroch na uchwałę Nr 106/XI/2015 Rady Miejskiej w Serocku z dnia 31 sierpnia 2015 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Serock – sekcja E obejmującego obręb: Dębinki, Karolino, Ludwinowo Zegrzyńskie, Marynino, Stasi Las, powiat legionowski, województwo mazowieckie (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 8459 z dnia 22.10.2015 r.), wnosząc o:

1. stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w zakresie objętym skargą;
2. zasądzenie od organu na rzecz skarżących kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Skarżący Agnieszka i Zbigniew Jaroch zaskarżonej uchwale zarzucają naruszenie prawa w części dotyczącej działki o nr ewid. 1 obręb Karolino, gm. Serock, w zakresie § 16 ust. 2 uchwały.

Rada Miejska w Serocku uznaje skargę za bezzasadną i wyjaśnia co następuje:

Skarżący są właścicielami niezabudowanej działki nr 1 w obrębie Karolino, gm. Serock.

W dacie podejmowania skarżonej uchwały, tj. w dniu 31.08.2015 r. działka oznaczona w ewidencji gruntów nr 1 w obrębie Karolino położona była na terenie przeznaczonym pod złoża surowców udokumentowanych, co wykazane zostało w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy Serock, uchwalonym uchwałą Nr 136/XVIII/2003 Rady Miejskiej w Serocku z dnia 12.12.2003 r. (Dz. Urz. Woj. Maz. Nr 29 poz. 891 z dnia 12.02.2004 r.).

Dowód: wypis z wyrysem z planu zagospodarowania przestrzennego z 2003r.

Przeznaczenie działki w obowiązującym od 2015r. miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy Serock sekcja E uchwalonym uchwałą Nr 106/XI/2015 Rady Miejskiej w Serocku z dnia 31.08.2015 r. to tereny zadrzewień i zakrzewień oznaczone symbolem Z10.

Przed wniesieniem skargi skarżący: Agnieszka i Zbigniew Jaroch pismem, które wpłynęło w dniu 22.12.2015 r. wezwali Radę Miejską w Serocku do usunięcia naruszenia prawa, zarzucając zaskarżonej uchwale naruszenie przepisów prawa, tj. art. 140 Kodeksu cywilnego, art. 1 oraz art. 6 w zw. z art. 28 ustawy z dnia 27.03.2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, art. 6 i art. 9 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, art. 125 ustawy z dnia 27.04.2001 r. Prawo ochrony środowiska oraz art. 20, art. 22, art. 32 i art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej polegające na wyłączeniu w nieuzasadniony sposób możliwości eksploatacji przez skarżących udokumentowanego złoża kopalin na obszarze nieruchomości skarżących oraz innych przepisów wskazanych w uzasadnieniu wezwania. W wezwaniu tym skarżący wniesli o stwierdzenie nieważności uchwały w części dotyczącej działek nr 1 i 2/1 w obrębie Karolino, nr 56 w obrębie Dębinki, nr 96 i 97 w obrębie Marynino, gm. Serock w zakresie § 16 ust. 2 uchwały.

Rada Miejska w Serocku przedstawiła swoje stanowisko w przedmiocie wezwania skarżących do usunięcia naruszenia prawa w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 z późn. zm.) w uchwale Nr 166/XVIII/2016 z dnia 28.01.2016 r. stwierdzając, że wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie zasługuje na uwzględnienie,

Dowód: uchwała Nr 166/XVIII/2016 Rady Miejskiej w Serocku z dnia 28.01.2016 r.

Uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla gminy Serock sekcja E podjęto na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r., poz. 199 z późn. zm.) w brzmieniu przed wejściem w życie ustawy z dnia 25 czerwca 2010r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu

przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2010r. Nr 130, poz. 871).

Plan został przyjęty uchwałą Nr 106/XI/2015 Rady Miejskiej w Serocku z dnia 31 sierpnia 2015 r. i ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego dnia 22.10.2015 r. pod poz. 8459.

W doktrynie przyjmuje się, że studium stanowi podstawę wszelkich działań podejmowanych na terenie gminy w zakresie planowania i zagospodarowania przestrzennego, a określone w nim zasady muszą być respektowane w toku dalszych procedur planistycznych. Zgodnie z obowiązującym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta i Gminy Serock teren przedmiotowej działki znajduje się w strefie rekreacyjnej oraz jest położony w granicach udokumentowanych złóż surowców, która to granica jest również ujęta w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, co jest zgodne z art. 95 ust. 1 ustawy – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2015 r., poz. 196, z późn. zm.), który stanowi: *udokumentowane złoża kopalin oraz udokumentowane wody podziemne, w granicach projektowanych stref ochronnych ujęć oraz obszarów ochronnych zbiorników wód podziemnych, a także udokumentowane kompleksy podziemnego składowania dwutlenku węgla, w celu ich ochrony ujawnia się w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego oraz planach zagospodarowania przestrzennego województwa*. Powyższa ustawa nie nakłada obowiązku na organ sporządzający plan miejscowy przeznaczania terenów udokumentowanych złóż kopalin na tereny górnicze w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego i miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, a jedynie wskazania tych obszarów, co w zaskarżonej uchwale zostało uczynione.

Wprowadzenie w §16 ust. 2 skarżonej uchwały zakazu wydobywania kopalin miało na celu ochronę znajdującego się w granicach opracowania miejscowego planu złoża przed nadmierną eksploatacją i pozostawienie jego zasobów dla przyszłych pokoleń. W sąsiedztwie przedmiotowej działki znajdowała się przez długie lata kopalnia piasku i żwiru o łącznej powierzchni około 14. ha, co stanowi prawie połowę powierzchni z aktualnie wykazanego obszaru udokumentowanych złóż kopalin na tym terenie. Eksploatacja kopalin na sąsiednim terenie zakończyła się całkowicie i inwestycja spowodowała znaczącą dewastację środowiska naturalnego w miejscu kopalni, jak również na pobliskim terenie. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że teren kopalni położony jest w bezpośrednim sąsiedztwie Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu, jak również chronionego kompleksu leśnego Świetliste Dąbrowy i Grądy Jabłonnej, a nadmierne wydobycie kruszywa w jednym miejscu powoduje ponadto:

- zaburzenie stosunków wodnych, co może powodować zamieranie pobliskiego kompleksu leśnego oraz negatywnie wpływać na pobliskie gminne ujęcie wody w miejscowości Dębinki;
- zniszczenie infrastruktury drogowej przez wielotonowe pojazdy samochodowe;
- protesty okolicznych mieszkańców z powodu hałasu, pyłu, pęknięcia ścian w budynkach;
- w pewnym stopniu przyczynia się również do migracji drobnych zwierząt oraz ptaków.

Podsumowując należy stwierdzić, iż dotychczas nastąpiła znaczna dewastacja środowiska naturalnego w miejscu kopalni jak i w okolicy. Fakt ten był m.in. przesłanką do wprowadzenia przedmiotowego zakazu wydobywania kopalin na obszarach udokumentowanych złóż. Rekultywacja wyrobiska zajmie długie lata, a odbudowa ekosystemu kolejne.

Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jest jedną z ustaw wyznaczających granice władania rzeczą przez właściciela. Z mocy ustaw regulujących problematykę planowania przestrzennego, organy gminy zostały upoważnione do ingerencji w prawo własności innych podmiotów w celu ustalenia przeznaczenia i zagospodarowania terenów położonych na obszarze gminy.

Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia zarzutu skarżących dotyczącego ograniczenia w korzystaniu nieruchomości, bowiem dzieje się to w zgodzie z obowiązującym prawem, w granicach przysługującego gminie, z mocy art. 3 ust. 1 u.p.z.p., władztwa planistycznego, który stanowi, że kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, należy, do zadań własnych gminy. Natomiast zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz

określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

W granicach władztwa planistycznego gmina może zatem samodzielnie kształtować i prowadzić politykę przestrzenną na swoim terenie, w tym stanowić o zasadach jego zagospodarowania. W ramach tych kompetencji mieści się nie tylko uchwalanie planu miejscowego, ale również dokonywanie w nim zmian.

Zmiana zakresu korzystania wynikająca z ustaleń planu miejscowego jest wyrazem dopuszczalnej przez ustawodawcę ingerencji w korzystanie z nieruchomości. Możliwe zatem jest ograniczenie wykonania prawa własności w granicach władztwa planistycznego, skoro to właśnie między innymi plan miejscowy doprecyzowuje granice, w jakich to wykonywanie jest dopuszczalne.

Poprzez zastosowanie procedur umożliwiających zainteresowanym podmiotom dostosowanie się do zaistniałych zmian i odpowiednie rozporządzenie swoimi prawami, w przypadku planu miejscowego, zainteresowane podmioty mają możliwość udziału w procesie planistycznym, w szczególności na etapie składania wniosków do planu, wyłożenia projektu do publicznego wglądu czy w publicznej dyskusji nad rozwiązaniami przyjętymi w projekcie planu. Skarżący mieli możliwość brania udziału w procesie planistycznym w powyższym zakresie.

Uchwała w sprawie planu miejscowego podlega kontroli prawnej, a organem nadzoru w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest Wojewoda Mazowiecki, który bada zgodność z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz określonej ustawą procedury planistycznej.

Niezgodność z przepisami prawa skutkuje stwierdzeniem nieważności uchwały (w części bądź w całości) poprzez wydanie przez Wojewodę rozstrzygnięcia nadzorczego.

Zaznaczyć należy, że w zaskarżonej uchwale Wojewoda Mazowiecki nie dopatrył się uchybień w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze, Rada Miejska w Serocku wskazuje aby w odpowiedzi na skargę zawarty został wniosek o oddalenie skargi.

Przewodniczący Rady Miejskiej
w Serocku
Arthur Borkowski